DAGSINS MEINING

Nei til stjørnukrígsætlan

Um nakrar dagar tekur Bush við sum forseti í USA. Lítil ivi er um, at bæði USA og umheimurin við nýggja forsetanum og teimum fólkum hann hevur valt at standa sær næst, fara at verða eitt ótryggari stað at búgva í. Um vit vilja tað ella ikki, so vil einhvør stjórn og forseti í USA hava stóra ávirkan á støðuna og gongdina úti í heimi, og tí eisini óbeinleiðis her hjá okkum eisini. Tað er tí orsøk til, at eisini vit í Føroyum, fylgja væl við í tí, sum hendir í USA. Og eitt av málunum, sum vit fara at hoyra nógv meira til í næstum, er sokallaða stjørnukrígsætlanin, sum Bush og hernaðarligu ráðharrar og ráðgevar hansara hava tikið framaftur. Ein ætlan, sum gongur aftur til høgravenda Reagans dagar men sum varð løgd á hyllina, tí hon var ov dýr og óviss.

Nú er so aftur komið lív í hesa ætlan. Hóast kalda kríggið er av, so liva framvegis fleiri av amerikonsku herovastunum frá kalda krígnum, og teir hava ilt við at sleppa síni fortíð. Maðurin, sum Bush hevur valt til sín verjumálaráðharra, er ein av hesum fortíðar "kalda krígs veteranum" og er tað hansara størsta ynski at fáa lív í aftur stórnukrígsætlanina. Hóast eingin veit, um henda ætlan kann virka í veruleikanum og ikki bert at tekniborðinum hjá fyritøkunum, sum framleiða hátøknilig vápn, so vilja Bush og hansara fólk nú brúka milliardir av dollarum til at menna eina ætlan, sum er deyðsdømd uppá forhond. Hetta vita og siga tey sameindu hjá USA í Europa. Men Bush og hansara fólk leggja sektina á, hvat europerarar siga og hugsa. Nú snýr tað seg um USA.

Ein rakettverja av USA bara kann fáa lív í aftur kalda kríggið. Tí ein og hvør kann ímynda sær, at framtíðar hóttanir fara ikki at vera av tí slagnum, sum fyrrverandi amerikanskir herovastar trúgva og liva uppá, nevniliga rakettálop frá einum landi til annað. Tá vil tað vera nógv meira ómakaleyst at flyta inn í kufferti eina kjarnorkubumbu og leggja hana í einum amerikonskum stórbýi. Men hvat skal vápnaídnaðurin í USA brúka slíka argumentatión til. Hann skal liva og mennast her og nú, og tí er fullkomiliga vanvittuga rakettverjuskipanin hjá "Bussjarunum" einki annað enn ein stuðul at halda tí múgvandi vápnaídnaðinum gangandi.

USA tørvar Europa fyri at kunna gera sína rakettverjuskipan í veruleika. Eitt nú Grønland. Grønlendski landsstýrisformaðurin krevur, at land hansara skal vera umboðað undir øllum samráðingum um viðurskifti,ið hava við Grønland at gera. Slíkt kunnu eisini føroyingar koma út fyri. Sum partar av Ríkisfelagsskapinum eiga Føroyar og Grønland í framtíðini at vera við til allar samráðingar og avgerðir, sum eitt nú verjupolitiskt viðvíkja okkum.

Sosialurin

NØVN Í VIKUNI

Minningarorð Wilhelm Petersen,

Haldórsvík
f. 22. nov. 1915 –
d. 4. jan. 2001

Ja, so komu boðini eftir tær eisini, Villi.

Villi var giftur við Ellu, sum doyði 18. jan. 1991, tað er sostatt út við 10 ár síðan. Tað hevur sjálvandi verið ógvuliga svárt hjá honum at missa konuna so tíðliga.

Men lívið skal jú livast víðari, og tað er eingin ivi um, fyri okkum, sum kendu Villa, at hann hevur leitað sær troyst og styrk hjá tí alvaldandi Gudi við Jesusi Kristi og funnið ugga og styrki frá honum.

Villi var ein merkismaður á mangan hátt.

Fyrst og fremst hugsi eg um hvat hann hevur verið fyri kirkju okkara her á staðnum. Hann hevur verið kirkjutænari í nógv, nógv ár, bæði um urguleikari og deknur, onkuntíð bæði í senn á yngri árum, tó tey seinru árini av kirkjutænaratíðini var hann deknur burturav, tað er nøkur ár síðan hann gavst í hesum starvi.

Síðan vil eg taka fram hansara sjáldsama vøkru songrødd. Eina slíka songrødd, sum Villi hevði, er ikki hvørjum manni lagað. Tað var ein sonn frøði at hoyra hansara rødd, tá hann sang í kirkjuni og fyri líki og aðrastaðni.

Nú er røddin tagnað. Harrin hevur flutt mannin við tí vøkru røddini heim til sín.

Villi var góður við kirkjuna, tað skal hann eiga stóra tøkk fyri.

Hegnismaður vil Villi á so mangan hátt. Hann dugdi sera væl at standa fyri tá arbeiði skuldi gerast av ymiskum slag. So vítt eg veit, so var hann formaður fyri arbeiðnum tá kajin var gjørd í Vík, beint aftaná seinna heimsbardaga, og sostatt eisini fyri kajtrappunum niðan á vegin, eitt satt hegnisligt verk, tá í tíðini og er tað enn tann dag í dag. Alt var so snøgt, sum kom liðugt frá hansara hond, til dømis vil eg nevna hetta, at á kajtrappunum stendur árstalið 1946 stoypt í betongið, og eg ivist ikki í tí, at hetta er hugskot frá Villa, tí á sethúsinum hjá honum stendu árstalið 1949 stoypt í betongið, sum vendur oman ímóti vegnum. Sera hegnisliga gjørt. Eitt satt prýði.

Annars hevði Villi fleiri onnur álitisstørv í sóknini, nevnast kann, at hann var kommunustýrisformaður frá 1. jan. 1951 til 31. des. 1958 tað vil siga tvey valskeið, og hartil næstformaður valskeiðið 1967-1970.

Í mong ár var hann maskinførari hjá landsverkfrøðinginum, serstakliga í samband við vegagerð, hetta starv røkti hann til lítar líka til hann legði frá sær fyri aldur.

Villi var ein trúgvandi maður og hann smæddist ikki at bera orðið fram. Hann útlegði tekstin so klárt og einfalt soleiðis at ein og hvør kundi skilja hvat tað snúði seg um.

Wilhelm Petersen er nú fluttur heim til frelsaran, sum hann so innarliga longdist. Nú var tíðin úti hjá honum her á fold, nú orkaði hann ikki meira, likamið var útslitið.

Hann hevur sungið fyri mongum líki her í bygdini, nú sungu aðrir fyri honum.

Hann liggur nú undir grønu torvu, beint norðan fyri kirkjuna, við síðuna av konu síni.

Wilhelm Petersen, undirritaði vil, við hesum fátæku orðum, takka tær fyri alt, sum tú hevur verið fyri hesa bygd í gjøgnum títt langa lív.

Harrin verið styrk hjá tykkum, sum eftir sita við sorgini og sakninum.

Friður verið við minninum um Wilhelm Petersen í Vík.

Poul Grunnveit

Minningarorð um Debes Christiansen

f. 25. juli 1912 –
d. 30. nov. 2000

So fór hann um sýn – góði vinur og lærumeistari mín, Debes Christiansen. Við takksemi minnist eg aftur á, tá Debes svaraði játtandi til fyrispurning frá faðir mínum, Absalon Berlin: um 15 ára gamli sonur hansara kundi sleppa við Grundick á Suðurlandið.

Grundick hevði tá verið á beding á Skála og fingið skift sín gamla motor út við tann nógv størri 90 hesta motorin, sum staðið hevði í Austerlitz. Hetta var í 1947,

Eg sigldi við Debes sum skipara hetta árið, og vit hava hildið sambandið við líka síðan tá, kanska mest nú á gamalsaldri Debesar, har eg koyrdi suður til Havnar av og til og hugdi inn á gólvið hjá honum. Hóast hann var fyri óhappi fyri nøkrum árum síðan – varð ákoyrdur av bili – so hevði hann strítt seg upp aftur á beinini. Altíð var tað áhugavert at vitja innar og fáa eitt prát um lívsins viðurskiftir. Hóast sín høga aldur, fylgdi Debes væl við í tí, sum fyrifórst.

Sum eftirmæli kann eg siga, at Debes var ein av teimum monnum, sum ikki helt áskoðanir sínar innan fyri. Av tí sama visti tú altíð, hvar tú hevði hann. Hann var ábyrgdarfullur og nærlagdur í verki sínum, bæði á sjógvi og landið.

Øll krígsárini sigldi hann við fiski frá Íslandi og Føroyum til Skotlands.

Sum reiðari og skipari vildi hann gera sítt ítarsta fyri, at bæði reiðarí og manning høvdu tað gott. Hetta kom eisini til sjóndar. Soleiðis var reiðarí hansara av fiskimannafelagsformanninum í síni tíð nevnt sum eitt framúr gott reiðarí at samstarva við.

Á landi vóru boð eftir hesum nærlagna manna. T. d. kann nevnast, at hann sat sum nevndarlimur í Føroya Banka í mong ár.

Skiparavaktin við Grundich í Grønlandi í 1947. Fornøvnini frá vinstru eru: Julius, Debes, Erling, Jóhan, Jørgen, Eliesar og Pauli

Eisini veit eg frá teimum, ið eg sigldi saman við, at hann var sera nógv avhildin sum skipari.

Partur av virksemi og virkisfýsni Debesar er vælt lýst í bókini hjá Jógvan Arge, »Teir tóku land«, sum kom út í 1999.

Nú legði Debes so frá sær, mettur av døgum, 88 ára gamal.

Tankar mínir dvølja hjá tykkum í familju hansara, sum hava sagt farvæl við kæra faðir, verfaðir, abba og langabba tykkara, eins og hjá øðrum í slekt og vinaskara hansara.

Tíð okkara er avmáld. Debes var glaður fyri lívið og hann var so heppin, at tímaglas hansara hevði rættiliga stór mál.

Eg veit, at tit eiga nógv góð minnir eftir hann – goymið tey nú so væl og livi víðari upp á tey.

Við hesum fáu orðum vil eg lýsa frið yvir minnið um vin mín Debes Christiansen.

Pauli Mikkelsen

Sosialurin

Sosialurin
Stovnaður: 1927
Ábyrgdarblaðstjóri:
Jan Müller jan@sosialurin.fo
Blaðstjóri:
Eirikur Lindenskov eirikur@sosialurin.fo
Tíðindaleiðari:
Jústinus Eidesgaard justinus@sosialurin.fo

Marknaðardeild: lysing@sosialurin.fo
Jonhard Hammer jonhard@sosialurin.fo
Marjun Dalsgaard marjun@sosialurin.fo
Gudny Langgaard gudny@sosialurin.fo

Blaðfólk:
Áki Bertholdsen aki@sosialurin.fo
Eyðun Klakstein eydun@sosialurin.fo
John Johannessen john@sosialurin.fo
Edvard Joensen edvard@sosialurin.fo
Turið Kjølbro turid@sosialurin.fo
Stefan í Skorini stefan@sosialurin.fo
Mentan:
Birgir Kruse birgir@sosialurin.fo
Ítróttur:
Jákup Mørk jakup@sosialurin.fo
Myndamenn:
Jens Kristian Vang jensk@sosialurin.fo
Álvur Haraldsen alvur@sosialurin.fo

Útgevari/uppseting:
Sp/f Sosialurin
Prent: Prentmiðstøðin

Avgreiðsla:
Mán.-frí. 8-16
Argjavegur 26,
Tel. 311820, Fax 314720
Postadressa:
Postboks 76, 110 Tórshavn
E-mail:
post@sosialurin.fo
lysing@sosialurin.fo
lysingartorg@sosialurin.fo

Blaðið verður prentað mánadag-fríggjadag klokkan 14[00]

Lýsingar

Freistir:	Tekstlýsingar	Størri lýsingar	Lýsingartorgið	Heilsanir
Týsdagsblaðið	Mán.kl. 10	Frí. kl. 15	Frí. kl. 12	Frí. kl. 12
Mikudagsblaðið	Týs. kl. 10	Mán. kl. 15	Mán. kl. 12	Mán. kl. 12
Hósdagsblaðið	Mik. kl. 10	Týs. kl. 15	Týs. kl. 12	Týs. kl. 12
Fríggjadagsblaðið	Hós. kl. 10	Mik. kl. 15	Mik. kl. 12	Mik. kl. 12
Leygardagsblaðið	Frí. kl. 10	Hós. kl. 15	Hós. kl. 12	Hós. kl. 12

Størri lýsingar, sum nógv arbeiði stendst av, mugu vera inni í góðari tíð og áðrenn ásettu freistir.
Framihjápláss má umbiðjast í góðari tíð.

Stødd:
Ein heil síða í Sosialinum er 254mm breið og 346mm í hædd. Breiddin á einum teigi er 39mm og rúmið millum teigarnar er 4mm.

Formaðurin í búskaparráðnum:

Nei til hetta slagið av føroyskari oljuvinnu

– Eg ivist í um suðuroyingar hava mist nakað, hóast oljuhavnin ikki verður á Drelnesi. Eg haldi yvirhøvur, at vit skulu halda okkum langt burtur frá hesum slagi av oljuvinnu, sum tað nú er lagt upp til, sigur Hermann Oskarsson, formaður í Búskaparráðnum

OLJUVINNA
Áki Bertholdsen

– Eg veit ikki, um suðuroyingar hava mist so nógv. Eg veit heldur ikki, um norðingar hava fingið so nógv. Hermann Oskarsson, formaður í Búskaparráðnum, ivast stórliga í, um føroyingar hava sett røttu kósina, nú vit av álvara eru á veg upp í oljuvinnuna.

Hann heldur, at eftir leistinum, sum nú er skorin, koma føroyingar ikki at fáa varandi gagn av oljuvinnuni.

Tvørturímóti heldur hann, at soleiðis, sum vit hava stungið út í kortið, er tað ov stórur vansi fyri, at vit í stóran mun ikki verða annað enn arbeiðsfólk á lægsta stigi í oljuvinnuni og at vit heldur ikki koma longur.

– Tað, vit áttu at gjørt, var at borið so í bandi, at vit fingu so stóra vinnuliga og tekniska serfrøði av alskyns slagi, burturúr oljuvinnuni, sum gjørligt, so at vit sótu eftir við eini serfrøði og eini vitan – eisini eftir at oljan er uppi.

– Men soleiðis, sum tað nú sær út, koma vit í allar størsta mun at vera tey, sum ikki koma longur enn bara at gera tað handaliga arbeiði, sum alt samalt heldur uppat í somu løtu, oljan er uppi, ímeðan tað verða útlendingar, sum sita eftir við vitanini og serfrøðini.

– Tað hevði verið nógv betri fyri føroyingar, um útgerðarhavnin til oljuvinnuna lá í Aberdeen, heldur enn í Runavík, í Havn, á Drelnesi, ella onkra aðra staðni í Føroyum, sigur Hermann Oskarsson, formaður í búskaparráðnum

Alt um útlendskan bryggjukant

Vit hava spurt búskaparfrøðingin um, hvat hann heldur um tað, at tann føroyska oljuhavnin verður løgd í miðstaðarøkinum, har tað er ivaleyst av virksemi rammanundan. Og nú oljuvinnan kemur afturat, eru tað summi, sum frykta fyri, at tað fer at føra til, at búskapurin í miðstaðarøkinum verður alt ov heitur og at prísirnir fara upp í loft, t.d. húsum og á lønum.

Hetta hevur Hermann Oskarsson ikki so góðan hug at svara uppá, tí hann hevur ikki hugsað so nógv um, hvørja ávirkan oljuvinnan fer at fáa á ávís øki í landinum. Hann hevur mest gjørt sær tankar um, hvørja ávirkan oljuvinnan fer á landi sum heild, uttan tó á nakran hátt at hava granskað málið til botns.

Og í fyrstu atløgu heldur hann, at tað var eitt mistak av føroyskum politikarum, at teir kravdu, at alt, sum skal flytast í sambandi við oljuvinnuna, skal um føroyskan bryggjukant.

Hann er tvørtur ímóti líka við at halda, at Løgtingið heldur skuldi lóggivið um, at onki skuldi um føroyskan bryggjukant.

– Í øllum førum eiga vit at fáa sum minst um føroyskan bryggjukant.

Hann sigur, at vit hava eitt vinnulív í Føroyum, við á summum økjum longu nú hevur trupulleikar við at fáa fólk.

– Og tað verður ikki serliga samfelagsgagnligt at fáa eina vinnu afturat, sum leggur hald á nógv fólk.

– Tað, at vørur og tænastur skulu um føroyskan bryggjukant, kastar bara handaligt arbeiði av sær. Tað einasta, vit fáa burturúr tí, eru tær lægstu lønirnar, tær lægstu útbúgvingarnar og tað minstu vitanina.

Hermann Oskarsson sigur, at tað er halda vit, at vit fáa nakað burturúr oljuvinnuni uppá hendan mátan, mistaka vit okkum stórliga.

– Skal hetta vera okkara luttøka í oljuvinnuni, fórir tað onki nýtt við sær til samfelagið. Tað bara leggur hald á arbeiðsmegi og tað haldi eg er ørskapur.

Hann heldur, at ístaðin fyri at brúka alt fólkið til tað handaliga arbeiði, er tað líka við, at vit heldur áttu at latið útgerðarhavnina verið uttanlands, so at onnur kundu gjørt tað handaliga arbeiði, sum skal til.

– Hinvegin eiga vit leggja dentin á at brúka tað fólki, vit hava, til at taka lut í oljuvinnuni á hægri støði á tí tekniska og handilsliga økinum.

– Hetta hevði hækkað vitanarstøðið í samfelagnum munandi og givið okkum eina serfrøði, sum vit fáa varandi nyttu av. At gera handaligt arbeiði, læra vit onki av. Og hetta slagi av arbeiðið heldur uppat í somu løtu, sum oljuvinnan heldur uppat. Tað einasta, vit fáa burturúr, er, at tá fara vit eisini at sita eftir við stórum kapasiteti á nógvum ymsum økjum, sum vit ikki fáa brúkt til nakað sum helst. Men vitan hava vit onga, tí at gera handaligt arbeiði fyri oljuvinnuna, fer ikki at gera okkum betri før fyri at byggja samfelagið út.

Suðuroyingar onki mist

Tí heldur Hermann Oskarsson ikki, at suðuroyingar hava mist nakað, fyri tað um teir ikki fingu útgerðarhavnina .

– Tað er rætt, at suðuroyingar hava mist nøkur arbeiðspláss til fólk, sum kunnu gera handaligt arbeiði. Men er tað hetta, sum er framtíðin fyri suðuroyingar. Eg haldi heldur, at tann, sum leggur dentin á at fáa fólk í oljuvinnuna á hægri støði, fær nakað varandi burturúr. Og í hesum sambandi ger tað ikki mun, hvar í landinum, ein býr.

– Tískil kann tað tað eisini væl vísa seg, at tað verður ein stórur vansi fyri miðstaarøkið, um oljuvinnan kemur afturat. Á summum økjum knípur at fáa fólk til tað sum er og tað er ørskapur at leggja hald á nógv fólk afturat í oljuvinnuni- fólk, sum annars kundi verðið brúkt til at smíða, fiska o.s.fr.

Hermann Oskarsson sigur, t.d. at oljufólk hava fortalt honum, at allir elektrikarar í landinum eru ikki nóg mikið til at veita oljuvinnuni tænastur. Og bara ein boripallur brúkar meiri streym, enn allar Føroyar gera tilsamans.

Trúgva ikki uppá eina framtíð í Suðuroynni

–Eitt betri vinnuligt grundarlag er heilt avgerðandi fyri framtíðina hjá Suðuroynni, sigur Bogi Mortensen, vinnulívsmaður í Suðuroy og formaður í økisnevndini, sum fer at handa landsstýrinum álit í næstum

OLJUHAVN
Áki Bertholdsen

– Vit hava brúk fyri nýggjum íblástri í Suðuroynni, sum kann geva fólki trúnna uppá eina framtíð her á plássinum.

Bogi Mortensen, vinnulívsmaður í Suðuroy er ikki heilt samdur við Hermann Oskarsson, formann í Búskaparráðnum, um, hvønn týdning ein oljuhavn hevði havt fyri Suðuroynna.

Aðrastaðni í blaðnum sigur Hermann Oskarsson, at hann ivast í, um ein útgerðarhavn er tað, sum gagnar suðuroyingum best í løtuni.

Bogi Mortensen sigur tvørturímóti at ein oljuhavn hevði havt stóran týdning fyri Suðuroynna.

Í Økisnevndini hevur hann seinastu tíðina lagt stóra orku í at gera eina nágreiniliga lýsing av viðurskiftunum í útjaðaranum í Føroyum og hann hevur so eina aðra fatan av støðuni, enn formaðurin í Búskaparráðnum hevur.

– Í Suðuroynni hava vit sett vónirnar til, at hon skuldi koma. Tað, sum vit harðliga hava brúk fyri, er oyggin fær nýggjan íblástur.

Tølini eru ljót

Hann sigur, at í álitinum, sum Økisnevndin fer at handa landsstýrinum einaferð í næstum, sæst, at støðan í Suðuroynni er alt annað enn góð, tí bæði tølini fyri burðaravlop, fólkatal, aldursbýtið í fólkinum o.s.fr. eru ljót, sum hann tekur til.

– Hetta eru viðurskifti, sum ikki kunnu loysast við krónum og oyrum eins og onnur viðurskifti, eitt nú lønarspurningar og annað. Hesir trupulleikar stinga djúpari enn so.

– Tí er tað neyðugt, at oyggin fær nýggjan, vinnuligan íblástur, sum kann geva fólki trúnna uppá eina framtíð í Suðuroynna.

– Í løtuni halda fólk ikki, at tað er nakað at vera í Suðuroynni til - og tað er so slett onki at flyta í oynna til. – Tí kundi ein nýggj vinna, sum oljuvinnan, givið fólkið eitt positivt signal. Í løtuni haldi eg, at tað er skilligt, at fólk hava ikki álit á eini framtíð í Suðuroynni.

– Og tað eru júst tær vinnuligu umstøðurnar, sum eru fremsta fortreytin fyri at fólk kann støðast her. Vit kunnu hava so nógvir skúlar og aðrar "hentleikar", sum vit vilja, men tað er tær vinnuligu umstøðurnar, sum gera av, um fólk støðast ella ikki. Tí verða tað eisini tær vinnuligu umstøðurnar, sum gera av, antin gongdin í Suðuroynni kann vendast, ella ikki, sigur Bogi Mortensen.

Annars heldur hann, at suðuroyingar eru hampiliga væl fyri á nógvum øðrum økjum.

– Her eru nógv viðurskifti, har vit eru væl fyri. Barnaansingin er útbygd og eldrarøktin er hampliga væl skipað og útbygt. Sjúkrahús er í oynni, so ta trygdina hava vit eisini. So alt í alt eru vit hampiliga væl fyri, hvat trivnaði viðvíkur. Men er onki arbeiði, kann alt gera tað sama, leggur hann afturat.

– Tað er neyðugt at Suðuroyggin fær nýggjan íblástur, tí sum er, trúgva fólk ikki uppá eina framtíð í oynni, sigur Bogi Mortensen, sum eisini er formaður í økisnevndini, sum nú leggur seinastu hond á eitt álit til landsstýrið um støðuna. Hendan íblásturin kundi oljuvinnan givið okkum, leggur hann afturat

Líka væl fyri sum aðrastaðni

Annars heldur hann, at vinnan í Suðuroynni er líka væl fyri at veita oljuvinnuni tænastur, sum vinnan aðrastaðni í Føroyum er.

– Men samferðslan til og úr oynni ger, at vinnan arbeiðir fyri tað mesta í Suðuroynni, tí hon hevur ikki serliga góðar møguleikar at átaka sær arbeiði aðrastaðni í Føroyum. Har hevur vinnan noðranfjørðs heilt aðrar møguleikar, tí har er tað mesta landfast og skjótt at ferðast ímillum.

– Tí høvdu vit vónað, at oljuvinnan kundi verið við til at ment vinnulívið her suðuri og skapt fortreytir fyri, at fólk kundi støðast í oynni.

Annars skilir hann ikki, hvussu tað ber til, at eitt felag, sum Danbor,ið hevur havt útgerðarhavn í 22 ár, kann verða vrakað.

– Tað er ógvuliga ilt at skilja, at Danbor hevur bjóðað eina ætlan fram, sum ikki kann brúkast. Nakrar orsøkir til, at Suðuroyggin varð vrakað, er at havnin á Drelnesi er ikki nóg djúp og samferðsluviðurskiftini eru ikki nóg góð.

– Bogi Mortensen vísir hinvegin á, at serfrøðingarnir hjá Danbor, sum altso hava drúgvar royndir, hava mett um støðuna og hava mett, at ein oljuhavn liggur væl fyri í Suðuroynni. Tí skilir hann framvegis ikki, at oyggin ikki kann brúkast, tí hann heldur, at tað er undarligt, at Danbor metir so skeivt.

Hinvegn noktar at at trúgva uppá, at landsstýrið hevur hevur havt ein fingur við í spælinum og hevur fingið oljufeløgini at vrakað Drelnes fyri at sleppa undan at gera eina nýggja samferðsluhavn í Suðuroynni.